

Punct de vedere al Colegiului Psihologilor din Romania cu privire la alienarea parentală

Colegiul Psihologilor din România încurajează psihologii, membri ai acestei organizații, să fie la curent cu cercetările și practica națională, europeană și internațională în domeniul psihologiei, promovând activ modelul “scientist practitioner”.

Având în vedere preocuparea, inițiativele și evoluția în domeniul psihologiei, numeroși practicieni și cercetători au propus grupurilor de lucru pentru revizuirea Manualelor de Diagnostic și Clasificare Statistică a Tulburărilor Mintale (DSM IV; DSM IV TR, DSM V) introducerea în conținutul acestora a diferitor sindroame. Spre exemplu, de-a lungul timpului s-au propus să fie introduse Sindromul Stockholm, Sindromul femeii bătute, Sindromul Hansel și Gretel, Sindromul alienării parentale etc.

Cu privire la Sindromul alienării parentale, Asociația Americană de Psihiatrie a decis ca alienarea parentală să nu fie inclusă în DMS – V ca fiind o tulburare sau un sindrom, deoarece “alienarea parentală nu este o tulburare a unui individ, ci o problemă de relație părinte – copil sau părinte – părinte, iar problemele de cuplu în sine nu sunt tulburări mintale” (Darrel Regier – vicepreședinte grup redactare DSM – V).

Astfel, având în vedere poziția grupului de redactare a DSM – V cu privire la sindromul alienării parentale, Colegiul Psihologilor din România recomandă următoarele:

- psihologii clinicieni, psihologii experți, psihologii psihoterapeuți, psihologii consilieri etc. să utilizeze în activitatea lor profesională sintagma alienare parentală și nu sindrom de alienare parentală și să își bazeze concluziile pe cercetări actuale din literatura de specialitate în acest domeniu, publicate în reviste cu peer review și edituri cu referenți științifici;
- alienarea parentală trebuie interpretată ca fiind o formă de abuz psihologic asupra unui copil exercitat de un părinte pentru a influența în sens negativ relația copilului cu celălalt părinte;
- sintagma alienare parentală va fi folosită în context de separare/divorțul părinților, inclusiv în situația copiilor născuți în afara căsătoriei;
- sintagma alienarea parentală se va utiliza ca diagnostic al relației copil – părinte, atunci când “copilul își exprimă respingerea față de un părinte și refuză categoric contactul cu acesta, fără ambivalență. Părintele respins de copil nu are deficiențe parentale severe, nu a fost abuziv cu copilul său și, prin urmare, putem spune că percepția copilului este nerealistă și semnificativ distorsionată”. (Johnston&Kelly, 2001)

Atunci când psihologii identifică influențe din partea altor persoane (spre exemplu, bunici, unchi, mătuși etc.) asupra copilului, în sensul respingerii de către acesta a unui părinte, vor folosi termeni precum: sugestionarea copilului, schimbarea percepției copilului cu privire la un părinte, influențarea copilului etc.

Președintele
Colegiului Psihologilor din România
DR. CONSTANTIN EDMOND CRACSNER